

கணபதி துணை.

தூ த க டோ ற் க ச ம்.

(ஒரு நாடகம்)

இது

சென்னை இராஜாங்கக் கையெழுத்துப் புத்தகசாலைத்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

கோ. சேஷாத் திரி ஐயர்

ஊழிபெயர்த்தது.

பதிப்பாசிரியர் :

பண்டித அ. கோபாலயர்,

TAMIL PANDIT, NATIONAL HIGH SCHOOL, ADYAR.

1922.

Doota Ghatotkacham

A Play of Bhasa

TRANSLATED

BY

G. SESHADRI IYER,

*(Tamil Pandit, Government Oriental
Manuscripts Library, Madras)*

PUBLISHED BY

Pandit A. GOPALA IYER,

(Tamil Pandit, National High School, Adyar)

Copy Right.]

1922.

Price As. 5.

PREFACE.

The problem of instruction in schools, with the mother-tongue of the pupil as the medium, is a pressing one; and the complaint that there is a paucity of suitable books for use is chronic. The production of any book written in an easy, flowing and idiomatic style must therefore be hailed with eagerness by the teaching world. And "Doota-Ghatotkacham," a Sanskrit Drama, translated into Tamil, is one such very useful book. This is only the first of a series of dramas to be translated into Tamil. That the series, when completed, will meet a badly felt need, goes without saying.

It is widely recognised that the Drama has a great educative value for the young, and that the acting of a play by the children themselves is conducive to a development of their emotions, while at the same time, it offers scope to develop the power of organisation in them. Plays which are not over-long and which will not tire the children are sorely needed. The Plays of Phasa, like "Doota Ghatotkacham" for example, are eminently fitted for our educational purposes. They are simple, they are

within the scope of understanding and expression of young pupils ; they do not take more than an hour, or an hour and a half at the utmost to act. Above all, they contain nothing that is vulgar, and are Indian in spirit and environment.

This small book, therefore, will serve a very useful purpose.

NATIONAL HIGH SCHOOL,
ADYAR,

25th February 1922.

} G. V. SUBBA RAO, M. A.,

Head Master.

முகவுரை.

தூதகடோற்கசம் (அல்லது கடோற்கசன்தூது) என்னும் இவ்வுருவகம் நாடகவகை பத்தினுள் 'அங்கம்' என்பதன்பாற்படும். இதனை வடமொழியில் இயற்றியவர் மிக்க புலமை வாய்ந்தவரும், காளிதாஸ மகாகவிக்கு முற்பட்டவரும், அவரற் பாராட்டப்பெற்றவருமான 'பாஸன்' என்னும் மகா கவி. இவர் சரித்திரத்தைப் பற்றியாதொன்றும் தெளிவாகப் புலப்படவில்லை. ஆயினும் காளிதாஸனுக்கு முற்பட்டவரென்பதும், நாடகம் இயற்ற வழிகாட்டியா யிருந்தவரென்பதும், மிகப்பிரசித்த ரென்பதும், பலர்க்கும் ஒப்ப முடிந்த விஷயம். இவரியற்றியன பெரும்பாலும் நாடகங்களே. அவைகள் யாவும் தெள்ளிய இனிய நட்டயில் அமைந்திருக்கின்றன. அவற்றுளெல்லாம் விஷயங்களை நன்கு தெளிவுறுத்தற்கின்றியமையாதனவன்றி அனாவசியமான வாக்கியங்களைக் காணமுடியாது. இவை இவர் புலமையை நன்கு விளக்கும்.

இவரியற்றியனவாகப் * பதின்மூன்று நாடகங்கள் இப்பொழுது திருவனந்தபுரம் ஸைஸ்தானத்தில் அச்சிடப்பட்ட

- (1) ஸ்வப்ன வாஸவதத்தம்
- (2) பரதிக்ஞாயுகநதராயணம்
- (3) பஞ்சராத்தரம்
- (4) அவிமாரகம்
- (5) பாலசரிதம்
- (6) தூதவாக்கியம்
- (7) மத்யமவ்யாயோகம்

- (8) தூதகடோற்கசம்
- (9) கர்ணபாரம்
- (10) ஊரு பங்கம்
- (11) அபிஷேக நாடகம்
- (12) சாருதத்தம்
- (13) ப்ரஜிமா நாடகம்.

டிருக்கின்றன. அவற்றுள் (1) மத்திமலியாயோகம், (2) கர்ணபாரம், (3) தூதவாக்கியம், (4) தூதகடோற்கசம், (5) ஊருபங்கம் என்னும் இவ்வைந்தும் ஸ்ரீமகாபாரத கதையோடு தொடர்புடையன. இவற்றுள் இத்தூதகடோற்கசமென்பது ஸ்ரீமகாபாரத யுத்தத்தில் பதின்மூன்றா நாட்போரில் அபிமன்யு வதத்தின் பின், கடோற்கசன் தூதுவரையுள்ள கதைப் பகுதியைத் தன்னுட்கொண்டு விளங்குவது. அப்பகுதியின் சுருக்கம்:—

பதின்மூன்றாநாட் போரில் தூரியோதனாதியரும் கர்ணனும் துரோணனுப் மற்றும் பல அரசரும் சேர்ந்து சக்கரவியூகம் வகுத்து அகனுள் அபிமன்யுவைத் தனியே யிழுத்து வஞ்சக யுத்தஞ் செய்து அவனைக் கொன்றுவிட, அச்சமயம் வேறொரு பக்கத்தில் 'ஸம்சுப்தகர்' என்னும் அரசரோடு போர்செய்யச் சென்றிருந்த அருச்சுனன் அவர்களை வென்று திரும்பிவந்து தன் மகன் இறந்த செய்தி கேட்டுத் திடுக்கிட்டுக் கோபங் கொண்டு "நானே அஸ்தமனத்திற்குள்ளே பழிக்குப் பழி வாங்கவேன்" என்று சபதம் பண்ண, அதனைக் கௌரவருக்ககவித்து வரும்படி அன்மரவே கண்ணன் கடோற்கசனை அனுப்ப, அவன் அவ்வாறே கௌரவருடைய பாசறைக்குச் சென்று அடிவித்து வந்தான் என்பதாம். இதனாலேயே இவ்வருவகம் இப்பெயர் பெற்றது.

இக்கதை ஸ்ரீவியாஸபாரதத்தில் காணப்படவில்லை. தமிழில் விஷ்ணுபுத்தூரார் பாரதத்திற் சிறிது மாறுபாட்டுடன் காணப்படுகின்றது. அம்மாறுபாடு யாதெனில்:—அபிமன்யு வதத்தின் பின் ஸ்ரீகண்ணபிரான், இரண்டாமுறை பாசுபதாசுதிரம் பெறும் பொருட்டு அருச்சுனனை அழைத்துக் கொண்டுவரவேண்டுக, அச்சமயம் யுதிஷ்டிரன் கடோற்கசனை,

தூதனுப்பினான் என்பதே. இவற்றிற்கு ஆதாரமான முதலூல் யாதோ தெரியவில்லை. எவ்வாறாயினும் இத்தகைய வரலாற்றென்று வழங்கிவந்ததென்பது இவற்றைப் புலனாகின்றது.

வடமொழியில் சுலோக ரூபமாயிருந்த இரீடாகத் தைப்பலர்க்கும் பயன்படுமாறு கருதி, சென்னை இராஜாங்கக் கையெழுத்துப் புத்தகசாலை அயிஸ்டெண்டு லைட்ரேரியனும், (கன்னடம், ஸம்ஸ்கிருதம் என்னும்) உபயோகபண்டிதரும், என் நண்பருமாகிய பிரம்மசூரி P. சுந்தர சாஸ்திரிகள், தாம் முதலில் கண்டாடபாஷையில் மொழிபெயர்ந்து வசனரூபமாக இயற்றி, பின்பு தமிழிலும் அவ்வாறே செய்யாட்டி அப்புத்தகசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதனும் என் ஜியேஷ்ட ருமாரும் அகிய சி. சேஷாதத்திரியைத் தூண்ட, அவனும் அதற்குளங்கி, அப்பெரியார்குணையைக் கொண்டே இதனை யியற்றினான். அதன்பின்னர் நான், புத்தககைய தூல் பலவும் தமிழில் வெளிவரவேண்டுமென்னும் அவாக்கொண்டிருக்கும் எங்கள் கலாசாலைத் தலைமையுடைய தியாயர் ஸீமான G. V. சுப்பராவ் M. A. அவர்களிடம் தெரிவிக்க அப்பெருநகையாளரும் மகிழ்ந்து இதனை உடனே அச்சிடவேண்டும் என்று கூறி என்னைத் தூண்டினார். அதனால் இது விரைவில் அச்சிடலாயிற்று. ஆகவே, அவ்விருவருக்கும் எங்கள் மனமார்ந்த நன்மையைச் செலுத்துகின்றேன்.

சிறுவன் இயற்றிய இம் மொழிபெயர்ப்பைப் பெரியார் அனைவரும் தத்தம் கிரூர்வாய்ச்சொல் எனக்கொண்டு மகிழ்வார்களாக. இத்தகைய தூல்கள் மேலுமேலும் வெளிவரும்படி ஈசன் அருள்புரிக.

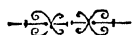
இங்ஙனம்,

நாஷனல் ஹைஸ்கூல்,
அடையாறு.
19—2—1922

}

அ. கோபாலையன்,
தமிழ்ப்பண்டிதன்.

நாடக பாத்திரங்கள்.

1. சூத்திரதாரன்
2. தாதன்
3. சயத்திராதன் (சேவகன்)
4. திருதராஷ்டிரன்
5. காந்தாரி (திருதராஷ்டிரன் மனைவி)
6. துச்சளா (திருதராஷ்டிரன் மகள்)
7. துரியோதனன்
8. துச்சாஸனன்
9. சகுனி
10. கடோற்கசன்

உ
கணபதி துணை.

தூத கதோற்கசம்.

பிரஸ்தாவனை

கடவுள் வணக்கம் (திரைக்குள்)

பள்ளி - வியாழக் குறிஞ்சி ; நாட்டை நாகம் ; ஆதி நாளம்.

பிடியாத னுருவுமை கொண்டிரு கரியது
வடிவொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண பதிவர வருளினன் நிகுவகாடை
வடிவினர் பயிவ்வா பலமுறை யிறைய்ய.—சம்பந்தர்.

(சூத்திரதாரன் பிரவேசம்)

சூத்திர:—(கைகூபி வணக்கத்துடன்)

(பண : இராம நவரோஜ, தாயம்-நுபநம்.)

மூன்று மூல முடிவு மாயையின் மூடி யோபெறு நாடகம்
தீதான்ற வேநடிக்கின்ற குத்திய தாய னுநதொடர் தூயவர்
ஆன்ற யோகயர் தேவ வென்றிவர்க காரு நன்மைக னூடியே
ஏன்று தான புரி லொணு யாகிய ராச லின் லிறமை யாள்வனே.

சனாயிலுள்ளார்க்கு ஒரு விக்குப்பகம்.....
ஆடா! நான் சபையோர்க்கு விக்குப்பகஞ் செய்ய வெண்ணி
உவகையோ டிருக்கும் பொழுது அங்கே யாரோ ஏதோ

சந்தடிசெய்வதாகத் தோற்றுகிறதே! அஃதென்ன
வென்று கவனிப்போம்.

(திரைக்குள்) ஐய! ஐய! விக்ஞாபநஞ் செய்யும், விக்
ஞாபநஞ் செய்யும்.

குத்திர:—ஆஹா! அறிந்தேனறிந்தேன். ஸம்சப்தகர்
என்னும் அரக்கரை வதைசெய்வதற்காக அருச்சு
னன் கண்ணொருவனையே துணைக்கொண்டு சென்ற
சமயத்தில், பிஷ்ம வதத்தினால் சின மிகுந்த தார்
த்தராஷ்டிரர், கர்ணன், சகுனி, சல்லியன், கிருபன்,
துரோணன், அவதத்தாமன், பிருகத்திரதன் முத
லியவர்களையும் மற்றும் பல அரசரையும் துணைக்
கொண்டு † தொமரியுத்தரு செய்து விரகினால்
அபிமன்யுவைக் கொன்றால்லவா! ஆஹா! இந்தப்
பக்கம் சுபத்திரை புதல்வனை அபிமன்யுவின் அம்பு
கள் தாக்குதலால் மூர்ச்சையடைந்து பின் உணர்வு
பெற்ற அரசா பலர், தாம் செய்த தீசசெயலை அருச்
சுனனறிந்து தம்மோடு போர் செய்தற்கு வரக்கூடு
மென்ற பயத்தினால், அவன் சென்ற திக்கைத் திரும்
பித் திரும்பிப் பார்த்தவர்களாய் வெருண்டு தத்தம்
இருப்பிடஞ் சேர ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்” (மறை
கூறன்.)

(இது பிரஸ்தாவண.)

† தார்த்த ராஷ்டிரா—திருதராஷ்டிரன் குமாரர்களாகிய துரி
யோதனன் முதலியோர்.

‡ தொம்பியுத்தம்—ஒருவனுடன் பலர் கைகலந்து செய்யும்
அரியாய்ப்போர்; (இது கன்னடச் சொல்)

நூல்.

(தூதன் பிரவேசிக்கிறான்.)

தூதன்:—(அவசரமாகச் சேவகனைப் பார்த்து) “காலான் தேர் குதிரை யானை பென் னும் சதூரங்க சைனியத் தையும் அழித்து, அரசர் கூட்டத்தையும் சிதறச் செய்து, வயதில் இளையவனாயினும் அருச்சுனைப் போலவே பயங்கரமான சாதனைகளைக் காட்டி வினை யாட்டாகக் கௌரவ சைனியத்தை அடக்கி, எங்குந் தானாகி நிறைந்து மதர்த்திருக்கிற சபத்திரை புதல் வனான அபிமன்யுவை அரசர் பலர் சேர்ந்து அவன் பிதாமகனுடைய துடையின்மீது ஏற்றினார்” என்று நூறு புதல்வரைப் பெற்று மேலான சம்பந்தங்களை வளர்த்து, ஞான மேம்பாட்டினால் விரயத்தை யடைந்து, சதாசாரமென்னும் பெரிய கண்ணுடனே ஒளிர் கின்ற திருதராஷ்டிர மகா ராஜனுக்கு விக்ஞாபநஞ் செய்ப்பும், விக்ஞாபநஞ்செய்ப்பும். (மறைகிறான்).

(திருதராஷ்டிரன், காந்தாரி, துச்சனை, சேவகன் ஆகிய இவர்கள் பிரவேசம்.)

திருந்:—ஆ! இஃதென்ன கேடுகொலம்! நாராசம் போன்ற இச் செய்தியை என் செவியி லேற்றினவன் யார்? எனக்குப் பிரியமென்று கினைத்து இத்தகைய கொடுஞ் சொல்லையிசைத்தவன் யார்? என் பசங்குழுவியைக் கொன்ற அந்தப் பாவிசுருடைய வமிசம் கிர்

மூலமாகப் போமென்ற பயமற்று இவ்வார்த்தைகளைச்
சொன்னவன் யார்?

காந்தாரி:—மகா ராஜனே! இவ்வண்ணம் புத்திர நாசத்துக்
குக் காரணமாகவுள்ள தாயத்தார் போரில், இத்தகைய
செயல்வளம்பிப் பின்னை யாது நடக்கும்! இத்தகாத
செய்கை செய்தவன் யாரென்று தெரியுமோ?

திருத்:—தெரியக்கூடும் அதுவும்.

காந்தாரி:—மகா ராஜனே! எப்பொழுது?

திருத்:—காந்தாரி! கேள்:—

(அஃவல்)

உயிரெனச் சிறந்தவச் செய்ந்து புதல்வனை
யிழந்தத னானி புழுநடு, மனத்தனம்
அருச்சனன் நாளைச் செருச்செய வெண்ணி
முருக நெனத, கு மருகன பிரிவால்
புண்ணுறு மனத்தலங் கண்ணனைத் துணைக்கொடு
சாண்ட வங்கையிற் புண்டன லுகி
உருத்திரன் என்ன வருத்திவ்
என்பழிக்குப்பழி வாகருங் காலை.

காந்தாரி:—ஆ அபிமன்லா! ஆ பெளத்திரா! நீ இத்தகைய
அசகாய குறனும் மகா வீரனு மாயினும், எம்மிடம் சிறு
பிள்ளையைப் போல விளையாடிக்கொண்டிருந்தாய். இப்
பொழுது எங்கள் தூதருஷ்டத்தால் இவ்வண்ணம்
இடுகாட்டிற்கு வகையோ! ஆ குறந்தாய்! எங்கே
சென்றாய்?

துச்சுளை:—என் பிறந்த வீட்டிற்கு வதுவான உத்தரைக் குக் கைம்மை யுதவியவன், தன் தேவியர்க்குங் கைம் மையைத் தானே தேடிக்கொண்டவனன்றோ?

திருத:—அஃதிருக்கட்டும்; அடா! இக் கொடிய வார்த்தையை எனக்குக் கூறியவன் யாரடா?

சேவகன்:—மகா ராஜனே! நான்தான்.

திருத:—நான் என்றால்—யார்?

சேவ:—மகா ராஜனே! நான சயத்திராதனல்லவா?

திருத:—சயத்திராத! அபிமன்யுவைக் கொன்றவன் யார்? எவனுக்குத் தான் பிழைத்திருப்பதில் நோக்கமில்லை? பாண்டவரெனப்படும் ஐந்து தீக்களுக்கு இரையாகத் தோன்றினவன் எவன்?

சேவ:—மகா ராஜனே! அரசர் பலர் கூடித் தொம்பியுத்தத் தால் அபிமன்யுவை மோசஞ்செய்து கொன்றனர். ஆனால் அவர்களுக்குள் முன்னின்றவன் செயத்திராதனையாகவேண்டும்.

திருத:—என்ன—எப்படி, செயத்திராதன?

சேவ:—அரசர்க்கரசே! வேறென்ன நினைத்தீர்கள்?

திருத:—ஐயோ! செயத்திராதன் மாண்டான்!

(துச்சுளை அழ ஆரம்பிக்கிறாள்)

திருநத:—இங்கே அழுவது யார்?

சேவ:—அரசே! ராஜ குமாரியான துச்சனையல்லவா?

திருநத:—குழந்தாய், துச்சனே! போதும் போதும்; அழ வேண்டாம்; பார்த்தாயா—உன் கணவன் அருச்சுனனுடைய காண்மவத்தினின்று புறப்படும் பாணங்களுக்கிலக்காகத் தன்னைத்தானே செய்துகொண்டானாதலின், அவனுக்கு நீ சமங்கிலியாக விருத்தல் உடன் பாடிக்கலைப் போலும்

துச்சனே:—தந்தையே! ஆனால் எனக்கு உத்தரவு தந்தருள வேண்டும்; வதுவான உத்தரையுடன் நானும் சேரப் போகிறேன்.

திருநத:—மகளே! என்ன சொன்னாய்?

துச்சனே:—தந்தையே! நான் விண்ணப்பஞ் செய்வது, “அம்மா உத்தரை, அத்தருணம் உனக்குக் கிடைத்துள்ள வேடத்தை நானும் அடைகிறேன்” என்பதே.

காந்தாரி:—பெண்ணே! வேண்டாம்—அமங்கலச் சொற் கூற வேண்டாம். உன் கணவன் பிழைத்திருக்கின்றானல்லவா?

துச்சனே:—தாயே! அப்படிப்பட்ட அதிருஷ்டம் இனியே தெனக்கு! கண்ணைத் துணைக்கொண்டுள்ள தனஞ்சயனுக்கு அபகாரஞ்செய்து எவரேனும் பிழைப்பதுண்டா?

திருநத:—உண்மையே: பாக்கியமற்ற இந்தத் துச்சனை கூடிய தொன்றும் பொய்யில்லை. ஏனெனில்:—அபிமன்யு யாரென நினைத்தாய்? பைத்தியக்காரி கேள். கண்ண னுடைய நான்கு புயங்களாகிய தலையணைகளோடு கூடிய துடையாகிய படுக்கையிலே நெடுநாள் வளர்ந்து பெருகியவனல்லவா? மதோன்மத்தனான பல ராமனுக்கோடுவனில் அவனைக்கண்ட மாத்திரத்திலேயே அன்பினால் மதம் மும்மடங்காகும். இன்னும், தேவர்களையொத்த வலிபொருந்திய பாண்டவர் ஐவருடைய அன்புக்கும் பாத்திராக விருந்தவன். இத்தகையனைக் கொன்றவன், தன்னுடைய தீட்செயலால் தன்னுயிர்க்குத் தானே தீங்கிழைத்தவனன்றோ? இவ்வுலகில் அவன் பிழைப்பதெங்ஙனம்! அவனைப் பின்னிற்றுத்தி முன்னின்று ஆதரிப்பாரார்?

(சேவகனைநோக்கி) சயத்திராத! பின்பு அந்நிலையிலிருந்த சூமாரான அபிமன்யுவைப் பார்த்துக் காண்டவன் யாது கூறினான்?

சேவ:—அரசே! இஃதென்னை? அருச்சுனனுக்கெதிரில் நடந்தவையிவையென்று கருதினீர்களோ?

திருநத:—என்னை! அருச்சுனனும் அச்சமயம் அங்கில்லையோ?

சேவ:—இல்லை.

திருநத:—ஆயின் இது நடந்தவித மென்னை?

சேவ:—அரசே! கேட்டருளவேண்டும்: கண்ணனுதவிபெற்ற அருச்சுனன் சென்று ஷம்சுந்தகருடைய சைனியக்

தூடன் போராடிக்கொண்டிருக்கையில், சிறு பிள்ளைத் தனத்தால் யுத்தத்திலுள்ள குற்றங்களையே அபி யாத அபிமன்யு சமரபூமியையடைய, இவரனைவருந் றேர்ந்து அவனைக் கொன்றுவிட்டனர்.

தீருத:—ஆ! இப்பொழுதே உன்னுரையை நம்பக்கூடும். புலி சமீபத்திலிருக்கும்பொழுது அதன் குட்டியைக் கவர் வதென்னம்? எவனுக்குத்தான் தைரியம் வரும்? அவனருகிலில்லாயினாலேயே அவ்வரசர் பலருங் கூடி அவர்களுடைய தூரதிருஷ்டானுஸாரமாகிய இக் காரியத்தை முடித்தார்கள். அஃதிருக்கட்டும், பாண்டவர் மற்ற நால்வரும் ஏன் செய்கின்றனர்?

சேவ:—மகாராசனே கேட்டருள்க! அருச்சுனனுக்குக் காட்டும் பொருட்டு, அவர்கள் இன்னும் அச்சரீர த்தை யீமமேற்றாது வைத்திருக்கின்றனர். அன்ய யும் அவனுடம்பில் யார் யார் வலிதாகத் தாக்கினார்களோ அவரவர் பெயரைத் தனித்தனி சொல்லி அழுதுகொண்டுமிருக்கின்றனர்.

தீருத:—காந்தாரி! வா. நாமும் கங்கைக் கரையை யடைய லாம்.

காந்தாரி:—ஆயின் அங்கேயே நீருமாடலாம்; போவோம்.

தீருத:—காந்தாரி! கேட்பாயாக: என்னுடைய குற்றத்தால் லவா இத்துணைக் கேடு நேர்ந்தது. எனது குற்றத்தா லிறந்த நின் புதல்வர்க்கெல்லாம் இப்பொழுதிங்கேயே

நான் தர்ப்பணம் செய்துவிடுகிறேன். அதனிமித்தம் அரசருடைய பாடிவீட்டிற்குத் தொந்தரவு கொடுக்க எனக்கு விருப்பமில்லை.

(தூரியோதனன், துச்சாநனன், சகுனி ஆகிய
 மூவரும் பிரவேசிக்கிறார்கள்)

தூரியோ:—அடா வத்ஸா! துச்சாஸனா! இப்பொழுது அபிமன்யுவின் வதையினால் நமக்கும் பாண்டவருக்கும் விரோதம் முன்னலுமதிகமாய் நிலைபெற்றுள்ளது. ஜயலக்ஷ்மி நம்மை வரித்தர்கள். பகைவர் இனித் தலையெடுத்த லெங்நனம்! அந்த மதுரதனனுடைய கொழுப்பு நாசமாயிற்று. அதே சமயத்தில் நமக்கும் எல்லாங் கைகூடின. இனி நமக்கே எப்பொழுதும் வெற்றியுண்டாகும்.

துச்சா:—ஆஹா! அண்ணா, அதற்கென்ன தடை. ஜயத்திரதனுடைய சேனை சத்துருக்களின் படையைத் தடுத்தும் பாண்டவரைப் பின்னிடச் செய்தது. வாளிமழை பொழிதலில் இரண்டா மருச்சனனான அபிமன்யுத்தகளத்தில் விழுந்திறந்தான்; அந்தப் பாண்டவர் வீடுமனை வஞ்சனையால் விழச்செய்து நமக்குண்டாகிய சோகம், அவருடைய ஜீவரத்தினமாயிருந்த அச்சுபத்திரை புதல்வனை யிழந்த காரணத்தால் இப்பொழுது அவர் மனத்திற் கூரம்புகள் போல வலியுறப்பாய்ந்து, அவரைப் பன்மடங்கு வருத்தும்.

சகுனி:—இன்று ஜயத்திரதன் செய்த டோர் மிகவும் வியக்கத்தக்கது. அவன் இத்துணை வலி காட்டுவனென்று

நமது பக்கத்தார் எவருங் கனவிலுங் கருதவில்லை இன்று அவன் செய்த போரில் அபிமன்யுவின் உயிரோடு பாண்டவருடைய புகழையும் கொள்ளை கொண்டானன்றோ? இவ்வாழ்நுக்க, அப்பாண்டவர் இன்று திரும்பத் தலையெடுத்து வீரரைப்போலே வியவகரித்தலும் நீஜமோ.

தூரியோ:—மாமா!

சகுனி:—நீடுவாழ்வோய்! என்னை?

தூரியோ:—மாமா! இப்படிக்கொஞ்சம்—

அடா துச்சாஸனா! இதோபார் இங்கே; பெரியவராகிய தந்தையன்றோ. வணங்கி ஆசசந்தோஷச் செய்தியைத் தெரிவித்துக்கொள்வோம் வா.

சகுனி:—ஆயுஷ்மந்தனான தூரியோதனா! வேண்டாம் வேண்டாம். இது காலமன்று; ஒரு குடியிற் பிறந்த நீவிர், இவ்வாறு பகைகொள்ளுதல் அவனுக்குச் சிறிதும் உடன்பாடன்று; எப்போதும் பாண்டவர் பக்கமே பற்றுடைமையின், இச்சமயம் நாம் தலைகாட்டினால், நம்மையே பலவாறிகழ்வது மன்றி இனி நாம் செய்வனவற்றிற்குத் தடையுள் செய்வான். ஆகையால், இன்னும் போர்செய்து முழு வெற்றியு மடைந்து முகமலர்ச்சியோடு நம்மைக் காட்டிக்கொள்ளல் பொருத்தமுடைத்தாமன்றி, இப்போதே போய்க் காண்பது பொருத்தமுடைத்தாகாது.

தூரியோ:—மாதல! அவ்வாறு கூறவேண்டாம். இதனால் என்னவாயினு மாகட்டும். பெரியவரான என் தந்

தையைக் கண்டு, வணங்காமலிருக்க நான் சிறிதும் சம்மதியேன்.

(என்றிவ்வாறு சம்பாஷித்துக் கொண்டு அருகில் வந்து)

தந்தாய், நான் தூரியோதனன்; வணங்குகிறேன்.

துச்சா:—பிதாவே! துச்சாஸனனாகிய நான் வணங்குகிறேன்.

சகுனி:—நான்தான் — சகுனி, நமஸ்கரிக்கிறேன்.

முவரும்:—இதென்ன! ஆசீர்வாத மொன்றுங் காணவில்லை!

தீருத:—புத்ர, தூரியோதனா! என்ன சொன்னாய்? ஆசீர்வாதமா?

பாலனான சபத்திரைபுதல்வனைக் கொன்றதனால் நீ விரெல்லீரும் உயிர் வாழ்தல் கூடாதென்ற கொள்கை கிருஷ்ணர்ச்சனருடைய மனத்தில் எலிபெற்றிருக்கும் பொழுது, அதனை யறிந்துள்ள நான் உங்களை ஆசீர்வதிப்ப தெவ்வாறு?

தூரியோ:—ஜனக! இதென்ன மருட்சி? இவ்வளவு பயங்கொள்ளக் காரணமென்ன?

தீருத:—என்ன — என்ன சொன்னாய்? சீ போ. இவ்வளவு பயங்கொள்ளக் காரணமா? — அது “நூறு பேர் ஆண்குழந்தைகளிருப்பினும் பெண்ணொன்றில்லையே யென்று கவலையுற்றிருந்த சமயத்தில் நன்குலத்திற்கு ஓர் அருமைப் பெண் பிறந்தாள். அதற்

கேற்ப நாமும் அவனை நூறு பிள்ளைகளினும் மேலாக எவ்வளவோ அன்போடு வளர்த்து வந்தோம். இப் பொழுது அவள், தன்னுடைய தமயன்மார், சுற்றத்தார் முதலியவர்களின் அனுக்கிரகத்தால் அமங்கலமான கைம்மையைப் பெறப்போகின்றனளே! ஐயோ! இந்தத் துக்கத்தையும் இவ்விருத்தாப்பியதசையிலுள்ள நாம் அனுபவிக்க நேர்ந்ததே” என்பது தான்.

தூரியோ:—நல்லது—இருக்கட்டும். இவ்விஷயத்தில் ஜயத்திரதனுக்கென்ன?

திருந:—அவனையன்றோ—அந்தப்புத்திமாணவ மருமகனையன்றோ—அதிமேதாவியான அந்த மாப்பிள்ளையையன்றோ இவ்வண்ணம் பாண்டவரை வலிகுறைத்திருத்தினவன்?

தூரியோ:—ஆஹா! அவனையிந்தக்காரியஞ் செய்தவனோ? அவனொருவனையோ? எத்துணையோ அரசர் கூடியிருந்தனர்; அவருள் இவனை கொன்றவனென்று கூறுவதெங்ஙனம்?

திருந:—சிவசிவ—ஐயோ! கஷ்டம்.

(விருத்தம்)

மன்னுகுல விளக்கையம ரறியாத சிறுவனைநும்

மாண்பார் மைகதன்

என்னுமுறை யுடையானை யமர்க்களத்தே பிறருதவி

யென்றும் வேண்டாக்

கொன்னுதிகொள் லேல்வேந்தர் பல்குழந்த வஞ்சனையாற்
கொன்றீ ரந்தோ
உன்னிலி த முறைபாமோ வுங்கன்பு முநியாவோ
வுரைத்திடாயே.

தூரியோ:— தந்தையே! அபிமன்பு ஒரு சிறுவனா! அம்மா!
அவனெத்தகைய சிறுவனப்பா! அவன் வயதென்ன—
அவன் வலி யெத்துணையது—அவனாசிறுவன்? அன்
லியும், முதியவனான நம் வீடுமனை வீழ்த்திய
பொழுது பாண்டவருடைய புயங்கள் முறிந்து விழ
வில்லை; அவ்வாயிருக்க, பேருக்கு மாத்திரம் சிறுவ
னென்று சொல்லப்படும் மகாபலசாலியான அந்த
அபிமன்புவைக் கொன்றவர் புயங்கள் எவ்வாறு முறி
ந்து விழும்?

திருந —மைந்த தூரியோதனா! உன் வார்த்தைகள், † பால
பாஷிதத்தைப்போல உனக்கீக பொருத்த முடையன
வாகத் தோன்றுகின்றன; அவை சிறிதும் பிறர் ஒப்பத்
தகுவனவல்ல. றறும்—எத்துணையழகு! உளது
புத்தி விசாலத்தை யென்னவென்று சொல்வேன்!
வீடுமனை வீழ்த்தியதும் அபிமன்புவின் வதையும் சம
மாமோ? அவை ஒன்றற்கொன்று பிரதியோ?

தூரியோ:—மற்றென்னை? அப்போதன் சமனாகாது?

திருந:—மிக நன்றாயிருக்கிறது—தூரியோதனா! அழகா
யிருக்கிறது உன் வார்த்தை; சற்றுச் செவியாய்த்
துக்கேள்:—

† பாலபாஷிதம்—சிறு பிள்ளைகள் பேச்சு.

பிஷ்மன், ஸ்வேச்சாமரணம் பெற்றவன்; மேலும் முதியவன்; மனைவி மக்கள் முதலிய குடும்பக் கூட்டுறவில்லாதவன்; மகாஞானி; ஜிதேந்திரியன். இவையுமன்வி, அவனுபதேசத்தாலேயே பாண்டவர் அவ்வாறு செய்து அவனைச் சந்தோஷப்படுத்தினர். இறப்பதில் அவனுக்குக் கவலையுமில்லை. அவனிற்றது படுவதனால் எவருக்கென்ன கஷ்டம்?

அபிமன்யுவோ வெனின், உலக வியவகாரங்களையே நன்கறியாத பசுங்குழவி; குருகுல விளக்கு; விலையில்லா மாணிக்கம்; அருச்சுனனென்று சொல்லப்படும் விருட்சத்துக்கு ஓர் அருமுனை. அதனையன்றோ நீ கொய்தது! உனக்கும் அவன் மகனை யல்லவா? அப்பசுங்குழவியைக் கொன்றபொழுது உன் குடல் எவ்வாறு அதற்குச் சம்மதித்ததோ! ஐயோ! இரக்கமென்பது சிமிதுமில்லையே!

துச்சா:—தந்தையே! வார்த்தைக்கு வார்த்தை சிறுவன் சிறுவனென்று சொல்ல வேண்டாம். சிறுவனானான்! அஃதென்றுமில்லை. அந்த அபிமன்யுவோ.....

திருத:—என்ன என்ன! யாரடா அவன்? துச்சாதனன் போலிருக்கிறதே.

துச்சா:—ஆஹா! பின்னையார்? நான்தான்—துச்சாதனன் தான். நாமெல்லாம் எவ்வளவோ கிரமப்பட்டு மிக்க கவனத்தோடு யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருந்தபொழுது, முதுவேனிற் பருவத்துக் கதிரவன் கிரணம்

தூத கடோற்கசம்

கள்போலத் தாங்கவொண்ணாக் கூரம்புகளைத் தன் வில்
லில் தொடுத்து விடுத்து, அரச ரொவ்வொருவருக்
கும் தன்னினைவு என்று யிருக்கும்படி அவருடம்பைத்
தனைத்தவனன்றோ அந்த அபிமன்யு! அவனுடைய
அம்பால் தாக்கப்படாதாரெவர்? நமது சேனையிலுள்
ளாரனைவரும் இப்போதும் 'அபிமன்யு' என்னும்
பெயரைக் கேட்டமாதிரித்திலேயே கிடுகிடுவென்று
நடுங்கித் திகைக்கின்றனரே! இவ்வாழிருக்க, அவன்
ஒரு சிறுவன?

திருநீ:—ஐயோ! போதும் போதும் — நின் வார்த்தை;
என்றோர் கேட்க முடியாது. அடா! சபத்திரை தநய
னை ஒரு சிறுவன்கையிலகப்பட்டு நீவிரனைவரும்
இவ்வண்ணந் துன்புற்று அவன் வலியையும் மறத்தை
யும் பாராட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது, அத்தகைய
சூரனும், வரம்பைக் கடந்த வலியுடையவனுமான புத்
திரனைத் துறந்து அப்பெரிய புத்திரசோகத்தாற்
பீடிக்கப்பட்டிருக்கும் அருச்சுனன் உங்களை யென்ன
செய்ய வெண்ணுவானென்று சொல்லவும்வேண்டுமா?
ஐயோ கஷ்டம்!

தூரியோ:—என்ன செய்ய எண்ணுவான்? எண்ணினும் அவ
னென்னவாகும்?

திருநீ:—என்ன ஆருமா! ஆவது ஆகும்: ஹும்—துந்தலை
விதியுள்ளமட்டுங் கண்ணாரப் பார்த்துக்கொண்டிரும்.

தூரியோ:—ஐயனே! இதென்ன; வார்த்தைக்கு வார்த்தை
அருச்சுனன் அருச்சுனன் என்று பயமுறுத்துகிறீர்?
அவனெவன் அருச்சுனனென்பவன்?

திருத:—ஐயோ!—நன்றாயிற்று. புத்திர! என்ன—அவ
னெவன?—அருச்சுனனென்பவன?—அருச்சுனனை நீ
யமிந்திலையன்றோ?

தூரியோ:—உம்ஹும். எனக்குத் தெரியாது.

திருத:—ஆயின், யானுமமிந்திலேன். அவனுடைய பல
வீர ஸாகஸங்களை அமிந்தோர் பலருளர்; அவரைக்
கேட்டுத் தெளிவாயாக.

தூரியோ:—அத்தா! அருச்சுனனுடைய பலவீரபராக்கிரம
ஸாகஸங்களை அமிந்தவருக்குள் யார் யாரை நான்
கேட்டுத் தெளிய வேண்டும்?

திருத:—மகனே கேள்: நிவாதகவசருயிரைக் கவர்ந்ததன்
நிமித்தம் அருமை பாராட்டிய தேவேந்திரனைக் கேள்.
விதம்விதமான அஸ்திரப் பிரயோகத்தினால் மகிழ்ந்த,
வேடவருக்கொண்ட பரமேசுவரன் உனக்குச் சரியான
உத்தரந்தருவான். காண்டவவனத்தை யெரித்த
காலத்தில், அச்சந்தருவனவாகிய பலவகைப் பாம்பு
களையும் பிறவற்றையும் அவிபுணவாகக் கொண்டு
மகிழ்ச்சியெய்தின அக்கினி தேவனைக் கேட்பின்
கல்ல மறுமொழி கிடைக்கும். தன் புயவலியால்
உன்னை வென்று பிணித்து ஆகாயத்திலே தூக்கிச்
சென்ற அவ்விஞ்சையனாகிய சித்திராங்கத்தைக் கேட்
பிலும் உனக்குத் தகுந்த சமாதானங்கூடும்.

தூரியோ:—ஒருவேளை நும் மொழிப்படி நிச்சயமாய் அருச்சு
னன் அத்துனை வலியறியினும் என்னை? நம் லேனை

யில் அவனுடன் பொரத்தக்கார் யாருமில்லையோ ?
போதும் போதும். இனி இச்சொல் வேண்டாம்.

திருத:—மகனே ! எங்கே—எவன்—ஒருவனைக் குறித்துக்
கூறு பார்ப்போம்.

தரியோ:—இதென்ன இப்படிச் சொல்லுகிறீர். நம் கர்ணன்
ஒருவனே போதாதோ ? அவனென்ன—இலகுவான
வனா ?

திருத —ஐயோ பாவம் ! பேதையான அக்கர்ணன் பரிகசிக்
கத் தக்கவனன்றோ ? அவனாவது அருச்சுனனுடன்
பொரவாவது ? எவரேனுங் கேட்பின் சரிப்பர்.

தரியோ:— ஏன் அப்படி ?

திருத:—அவனுடைய கவசகுண்டலங்களை இந்திரன் கவர்
ந்துகொண்டான். அவன் அர்த்தரதனை யன்று
மகாரதனல்லன். எஞ்சாததாற் பாசராமனிடத்தில்
ஆயுதப் பயிற்சி செய்தமையின் அது அவனுக்குப்
பயன்படாது போயிற்று. இவ்வளவன்று அவனிடம்
மிடுக்கும் அளவுகடந்திருக்கிறது. ஆகவே அவன்
அருச்சுனனோடு பொருவ தெங்ஙனம்? அவனுக்கு அஸ்
திரங்களை யருளினோர், சங்கரன், இந்திரன், அக்கினி
முதலிய தேவராயினன்றோ அவ்வரை பொருந்தும்.

சகுனி:—அருச்சுனனது வலிமையெவ்வாறிருப்பினு மிருக்க;
நீ இப்பொழுது எம்மையும் எம்பக்கத்தாராயும் விகழ்
வதில் மிக வல்லவனாக இருக்கிறாய்.

தீருத:—ஓஹோ— சகுனி பேசுகிறானே? — ஏ சகுனி! எப்பொழுதும் குதாடுவதே தொழிலாகவுடைய நீ செய்த காரியம், எமது மரபாகிய வனத்திற்கொரு தீயாகத்தோன்றிச் சிறு குழந்தைகளாகிய சந்தன மரங்களை யும் விடாது பற்றுக்கின்றதே! நின் வஞ்சம் இன்னும் என்னென்ன விளைக்குமோ!

தூரியோ:—(பயமடைந்து) ஆ ஆ! இதென்ன! பயங்கரமான தொனியும் பூகம்பமும் உண்டாகின்றனவே! திடீரென்று ஆகாயத்தினின்று நட்சத்திரங்கள் விழுகின்றன, ஆகாயம் சூழீரென்று கொளுந்துகிறது; காரணமென்னவோ! அடியேன்.

தீருத:—தூரியோதது! தன் பேரனை அபிமன்யு இறந்ததைக் கேட்டுத் துயருற்ற மனத்தனாகிய இந்திரனது கண்ணினின்றும் சிந்தும் நீர்துளிகள், இவ்வாறு நட்சத்திர வுருவத்தோடு உதிர்ந்துகொண்டிருக்கின்றனவென்று நான் கருதுகிறேன்; அதற்கென்ன சந்தேகம்!

தூரியோ:—சயத்திராத! விரைவிற் செல்; பாண்டவரது சேனையில், சங்கு, படகம், பேரிகை, சிங்கநாதம் ஆகிய இவை கலந்த இப் பயங்கரமான தொனியெழுவதற்குக் காரணமென்னவென்று அறிந்து வா.

சேவ:—மகா ராஜனே உத்தரவு (என்று வெளியே வந்து சிறிது தாழ்த்துத் திரும்ப உள்ளே போய்) ஸம்சுப்தகருடைய சேனையை அழித்துமீண்ட

அருச்சுனன், மடிந்த தன் மகனைத் துடையின்மீது கிடத்திக் கண்ணீரால் அவனுடலைக் கழுவி அரற்றிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, கண்ணன் தன்னைத் தேற்றத் தேறி, மானத்தாலே தூண்டப்பட்ட மனத்தனாகி ஒரு வஞ்சினங் கூறினன்,.....

தூரியோ:—என்ன, என்ன?

சேவ:—அவ்வஞ்சினத்தைக் கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியுற்ற உழைச்சனங்களெல்லாரும், ஒரே காலத்தில், 'கௌரவ ரணைவருந் தோற்றனர்' என உரக்கச் சிங்கநாதஞ் செய்தனர். அப்பொழுதே, மிகப் பெரியவாகிய விர்தம், மந்தரம், மேரு முதலிய மலைகளையுந்தாங்க வல்ல பூதேவியும், அவ்வஞ்சினத்தைக் கேட்ட அச்சத்தால் நடுக்கமுற்றனர்.

திருந:—வஞ்சினத்தைக் கேட்டமாத் திரையே பூமி நடுக்கமுற்ற தென்றால், அவன் வில்லைக் கையிலெடுப்பின் மூவுலகும் நடுங்குமென்பதற்கு ஐயமென்ன?

தூரியோ.—அப்படி அவன் செய்த சபதந்தானென்ன?

சேவ:—“என் மகனை எவன் கொன்றானோ, என் மகன் இறந்த காரணத்தால் எவரெவர் உடல் பூரித்தனரோ அவரனைவரையும் நாளைச் சூரியவத்தமிழ்க்குமுன் என் மகன் சென்ற வழியே செல்லச் செய்வேன்” என்பது.

தூரியோ:—சபதத்திற்குப் பங்கம் வந்தால் பிராயச்சித்தமென்ன?

சேவ:—காண்டவத்துடன் நீப்புருவதே. வேறென்ன விருக்கிறது?

தூரியோ:—நல்ல திருக்கட்டும்—நான் அவனுடைய சபதத் திற்குப் பங்கம் விளைக்கத்தக்க முயற்சி செய்வேன்.

திருந—மைந்த! நீயென்ன செய்வாய்?

தூரியோ:—என்னுடைய சேனையின்பல்த்கால் ஜயத்திரதனை மறைத்துவைத்து அவனுயிரை நிலை நிறுத்துவேன். அன்மையும், தூரொணுசாரியனுடைய உதவியால் பகை வர் மாறுபடுத்த முடியாதபடி வியூகத்தை அமைப்பேன். அப்பொழுது அவர்கள் சதுரங்க சைனியத்துடன் முன்வந்து வியூகத்தை மாறுபடுத்த வியலாமல் நின்று, தம் சபதத்திற்குப் பங்கம் நேரிட்டதென்று கீயிற் புசுவர்.

திருந:—ஆ! அப்படியா நினைத்தாய்? பூமிக்குட் புகுந்திருக்கட்டும், அன்ம ஆகாயத்திற் சென்று மறைந்திருக்கட்டும்—வேறு எங்கே போகட்டும்—எல்லாத் தொழிலிலும், கண்போன்ற கண்ணனை முற்கொண்டே புகும் அருச்சனனுடைய அம்புகள் ஜயத்திரதனைப்பற்றாமல் விடா.

சேவ:—அம்மம்ம! இதென்ன! எவ்வளவு ஸாகஸம்—எவ்வளவு தைரியம்? *சண்டசாஸனான எமது மகாராஜ

* சண்டசாஸனக — எவரும் தடையிற் சந்திச் செல்லும் ஆக்கனா யுடையவன்.

னுக்கெதிரே இத்தகைய சொற்களை வேறெவனே னுங் கூறியிருப்பின் அக்கணமே அவன் சிரம் ஆகாயஞ் சென்றிருக்கும். இதுவரை அவன் பிழைத்திருப்பதெங்கே!

(கதோற்கசன் பிரவேசம்)

(ஆகாயத்தில்: தனக்குத்தானே.)

என் தம்பியான சொலபத்திரனை யிழந்து மறுகும் மனத்தினனாகிய நான், மனதார அந்த நீசனை அணுகி நன்மொழி கூற வுடம்படேனாயினும், இப்பொழுது நேமியங்கையனான கண்ணன் ஆணையைச் சிரமேற்கொண்டு அங்குசத்தால் அடக்கப்பட்ட மதயானை போல அவ்வாணைக்குட்பட்டு, வஞ்சகனான அப்பகைவனைப் பார்த்து அவன் நிலையை யறியப் புறப்பட்டிருக்கின்றேன்.

(கீழே பார்த்து)

இதுவேயன்றோ பகைவனிருப்பிடம்—இங்கே இறங்குகிறேன்.....(கீழே இறங்கிச் சுற்றிலும் பார்த்து) இங்கே ஒருவரை அங்கானேமே; வாயில் காப்பா ரொருவரும் இல்லையோ—இருக்கட்டும்; நானே என் விஷயத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். (என்று பாசறை வாயிலில் நின்று)

(சுலிவேண்பர்)

கதோ:—

மன்பா சறையீர் வருநா னிடிம்பிமகன்
 என்பேர் கதோற்கச சென்பரான்—முன்பேயின்
 பாலோ டியிர்குடித்த பாலன் யதுகுலத்து
 மேலோனாங் கண்ணன் விடுக்கதும்—பாலோருந்
 தூதுவந்தேன் நன் சயகாற் றன்னலர்போலெயெமையெப்
 போதும் பகைத்துப் புலியாளும்—போதன்
 துரிசில்சிற் றப்பன் சுயோதனனை முன்னே
 தெரிசிக்க வேண்டுந் தெரிந்து—

தூரியோ:—(உள்ளே யிருந்தபடியே)

வருகவீங்

கீப்பால் வருக விதுவுன் பகைவண்வீ
 டப்பா டுக வஃதென்க்கும்—ஒப்பக
 குதுகலமாம் வீண்பயங் கொள்ளேலங் கந்த
 மதுகு தனன்வழங்கு மாற்றம்—எதுகொலது
 சொல்லுகவீங் குள்ளேன தூரியோ தனக்யானே
 சொல்சொல்சொல் நீவிரைது சொல்.

கதோ:—(உள்ளே புறந்து தனக்குள்) ஓஹோ! இங்கேயே
 போற்றுதற்குரிய நம் பாட்டனார் திருதராஷ்டிர மகா
 ராஜனும் இருக்கிறார். ஆஹா! இவர் தோற்றம் எவ்
 வளவு கம்பிரமாக விருக்கிறது! என்ன ஆச்சரியம்!
 முதியவராயினும் இவருடம்பில் மூப்பைக் காட்டுங்
 குறியொன்றுங் காணோம். நூறு பிள்ளைகளைப் பெற்
 றும், சிறிதும் தளர்ச்சியடையாது அந்தூற்றுவரி
 னும் மிக்க தைரியத்துடனும் ஸாகஸத்துடனும்
 விளங்குகின்றார். கண்மாதிரமிருப்பின் இவர் உண்

மையில் தமது வலியால் முவுலகையும் ஆளக்கூடும் என்று கருதிப் பயமுற்றுத் தேவரணைவருங்கூடி நான் முகனை வேண்ட, அவ்வாணீவல்லபன் அவர்கள் வேண்டுகோட்சிணங்கி இவர் கண்களை மறைத்துப் படைத்தனன் போலும் (என்று சொல்லிக்கொண்டு, அண்ணடயிலணுகி)

முதாதையே! வணங்குகின்றேன்; கதோற்...(பாதியில் நிறுத்திக்கொண்டு) இல்லை யில்லை—புதிஷ்டிரன் முதலான என் குரவர் நின்னடித் தாமரைகளிலிறைஞ்சா நின்றனர். பேரணை கதோற்கசனெனப்படும் யானும் நின்பாதங்களில் வணங்குகிறேன். (வணங்குகிறான்)

திருநத:—வருதி வருதி! குழந்தாய்—ஹிஷம்சீ புத்திர! வருதி! (என்று அவனை அணைத்துக்கொண்டு) அப்பா! கதோற்கசா! இப்பொழுது நேர்ந்துள்ள துக்ககரமான விஷயம் என் மனத்திற் குச் சிலிதும் இயைந்ததன்று. ஆஃதிவ்வாறும்ென்று நான் நினைக்கவேயில்லை, வேறெவரும் நினைத்திருக்கவுமாட்டார். சகோதர நாசத்தால் வருந்தும் உன் மனத்தினும் பன்மடங்கு என்னெஞ்சம் பதைக்கின்றது. ஆஃதென் நாவாற் கூறுந்தரத்ததன்று. ஹும்—வீணை சொல்லி யென்ன—இவை யெல்லாம் நான் இத்தகைய பிள்ளைகளைப் பெற்றதன் பயனன்றோ!

கதோ:—(மெதுவாக) ஆஹா! இவர் எவ்வளவு ஸௌமியர்! இவர் வார்த்தைகள் எவ்வளவு மனோகரமாக விருக்கின்றன! எத்தகைய குணங்களைப் பெற்றார் எல்லா

நற்குணங்களும் நிறைந்தவர்' என்று பகவானுள் சக்கர பாணி அருளிச்செய்ததுண்மையே.

திருநத:—(எழுந்து நின்று) என்ன! என்ன!! பகவானுள் சக்கரபாணி என்ன வென்றருளிச் செய்தார்?

கடோ:—அபசாரம் அபசாரம்: கூடாது—நிற்கக்கூடாது; இருந்த வண்ணமே கண்ணனுடைய தூதின் விஷயங்களைக் கேட்டருளுதல் பொருத்தமானது.

திருநத:—ஓ பகவானே! ஜனார்த்தனா! இஃதெல்லாம் உன் மாயையே. உன் கட்டளைப்படி நடக்கின்றேன். (உட்காருகிறான்)

கடோ:—பிதாமகனே! கேட்டருள்க. கண்ணன் முதலில் “ஹா வத்ஸ, அபிமன்யு! குருகுலவிளக்கீ! யதுகுலமணியே! நின்தாயாருடன் பிறந்த ஜனார்த்தனானுள் என்னையும் விட்டு இவ்வண்ணம் போயினையே! நீ பிறக்கும்பொழுது உன்னுடைய மூதாதையான பாண்டு மகாராஜன் உயிரோடி ன்மையின் அவனைப் பார்க்கக் கருதிய அவானினால் எவரிடமுஞ் சொல்லாது அவர்க்கம் புதுத்தனையோ” என்று பிரலாபித்து, அப்பால் “ஒரு பிள்ளையின் பிரிவால் அருச்சுனனுக்கு இத்தகைய துன்பங்கள் நேர்ந்திருக்கின்றன; ஒருங்கே நூறு பிள்ளைகளும், ஒருவனையான மருமகனும் பிரியப்போவதால் உனக்கு நேரக் கூடிய துன்பங்கள் எத்தகையவோ! அதனால் உன்னுயிர் புத்திரசோகமாகிய தீக்கிரையாகு முன்,

உனது சேனாபலத்தைப் பெருக்கித் திருத்தி யமைத் துக்கொள்” என்று தெரிவிக்கச் சொன்னான்.

திருநா:—இந்த வார்த்தை, மிக்க கோபமுற்றவனாக் குரு குல நாசத்திற் பெரு முயற்சி கொண்டொள்ள கண்ணன் வாயிலுதித்ததென்றால், காண்டவி எல்லா அரசவருக் கத்தையும் வேறற் செய்பும் விரதங் கைக்கொண்டுள்ளென்று உறுதியாய் நம்பலாம்.

துரியோ:—இஃதென்ன வார்த்தை—நகைக்கிடமானது. போதும் போதும்.

கடோ:—ஈதென்ன அவன் பரிசுக்கின்றானே!

துரியோ:—ஆஹா—சந்தேகமென்ன? பரிசாசமே. கண்ண னுக் கெங்கள் பேரிற் பொறாமை யிருப்பின் அவனெம் மை மென்னசெய்யக் கூடும்? தேவர்களுடன் சூழ்ச்சி செய்து எம்மாயினேத் துடைத்துவிடுவனே? அவனொரு பெரிய வாயாடி; புரட்டன். அவன்வார்த்தைக் கென்ன? அதற்கு யார் பயப்படுகிறவர்கள்? நிற்க, பார்த்தனொரு வனே அரசர் அனைவரையு மழித்துவிடுவனே? அவனே உலகுக்கொரு வீரனே? ஏனையரெல்லாரும் ஆடவரல்லரோ?

கடோ:—நான் கூறியது என்னுரை யன்று. கண்ணனே நேரிற் சொல்லியனுப்பியதாகும். நான் சொல்ல வேண்டு வதைச் சொல்லி விட்டேன். உனக்கோ என் வார்த்தை நகைதருகின்றது. அருச்சுனனுடைய உறுதியான சபதத்தைத் தெரிந்து கொண்டாயன்றோ? அது

போதும். உன் தன்மை யுனக்கே தகும்; மேலும் நான் இது வரையில் சொல்லியவை உனக்கன்று. உன் தந்தைக்காரும். உனக்கும் வேறே தனியாகக் கண்ணன் கூழி விடுத்துள்ளன். அதனைக் கேட்பாயாக.

குஞ்சா:—அடா கூத்திரியாவமானியே! வேண்டாம்—அவனுரை யெமக்கேன்? எம்முடைய ஆக்கை பூவுலகிலுள்ள அரசர் முடிகளின்மீது அடிவைத்துத் தடையின்றி உலவுகின்றது. இத்தகைய எம் முன்னே அரசனையல்லாத எவனோவோரிடையன் தூதனுப்புவதாம்; அதனையாம் கேட்க வேண்டுமாம். எவனடா அவன் எமக்குத் தூது விடுக்க?

கடோ:—என்ன? எப்படி? இன்னொரு முறை சொல்? பகவானை அந்தச் சக்கரபாணி அரசனில்லையா? இடையறா?—அடா புலையா! நரபச!

ஜராசந்தனுடைய தொந்தரவுக்குட்பட்டு அவனாற் சிறைவைக்கப்பட்டு மான மிழந்திருந்த ஆயிரக்கணக்கான அரசரைச் சிறை மீட்டவன் யார்? அவனுக்கு அரசனாகத்தொற்றவில்லையோ? முன்பு இராசநாயக காலத்தில் அரசனைவருங் கண்ணாரக் காண, உன் பாட்டனை வீடுமன் அவனுக்குத் தன்கையாலே பாணிவிடை செய்து அக்கிர தாம்பூலமுங் கொடுத்தானன்றோ! கூத்திரியனையல்லாத ஒருவனுக்கு அக்கிர தாம்பூலங் கொடுத்த அந்த வீடுமனும் கூத்திரியனல்லனே? அவன் பேரனான நீ யெவ்வாறு கூத்திரியனெனப்படுவாய்? ஸ்ரீவதஸமென்னும் மறுவோடு கூடிய அவனு

டைய மார்பில் தங்கியுள்ள எம்பதபிமான தேவதை யாகிய லக்ஷ்மி, அவனையடைந்ததனால் தன்யையா யிருக்க, அரசாக்கரசனான அக்கண்ணன், உனக்கு, அரசகுலத் துதித்தவனே யல்லனாய்விட்டானே?

கூரியோ:—துச்சாஸன! இந்த விவாதத்தாற் பயனென்ன? அவன் அரசனாக விருக்கட்டும்—இல்லாதிருக்கட்டும் பலசாலியாகட்டும்—அன்றிப் பலவினனாகட்டும்; வீணே பேசிப்பயனென்ன?

(கதோற்கசனைப்பார்த்து) அடா! உங்கள் பிரபு சொன்னதென்ன? அதைச் சொல் கேட்போம்.

கடோ:—ஆஹா! பிரபு வென்பதிற் சந்தேகமென்ன? பூஜ்யனான நாராயணன் முவுலகுக்குந் தலைவனன்றோ? எமக்குக் குலகுருவும், இஷ்டதெய்வமும், பிரபுவும் அவனே. அவன் சொன்னது:—

“கூத்திரியரனைவர்க்கும் நாசகாலம் சமீபித்திருக்கின்றது. எண்ணிறந்த துஷ்டகூத்திரியரால் நிறைந்துள்ளவிப் பூபாரம் விரைவிற் குறையப்போகிறது. புத்திரசோகத்தால் பயங்கரமான ஆயுதத்தைக் கைக்கொண்ட பற்குணனுக்கெதிரே பொருகளத்தில் எவனும் முன்னின்று பொருது உயிருடன் மீள முடியாது” என்பதே.

சகுனி:—வாய்ப்பேச்சு மாத்திரையில் வெல்வ தென்றால், இப்பூமண்டல முழுதும் பாண்டவர் கைப்பட்டதாகவே கருதலாம். அதே போல, வார்த்தைக்கு வார்த்தை

‘ஸகல ஸூத்திரியவதை’ என்றால், அதுவும் நடந்தாற் போலத்தான்.

கடோ:—அடா புலையா! நீயார்? சகுனியோ—கௌரவ குலத்திற்கு வக்கிர சனியோ? வெட்க மில்லாமல் நீயும் ஒரு சூரனைப்போலப் பேசுவந்தாயே! இதுவும் சூதாட்டமன்று.

அடா! அந்தக் கவற்றை யெயிந்து விட்டு, பொரு களத்திற்குரிய ஆபுதங்களைக் கைப்பிடிக்கப் பழகு. அப்பொழுதுதான் நீ ஸூததிரியனாய் பிறந்ததன் பயனைப் பெற்றவனாவாய். அஃதின்று வினே கத்து வதிலென்ன பயன்? யுத்தத்திற் பந்தயம், உடல் சிறி தும் வருந்தாது மோசத்தாற்பெறும் இராச்சிய மன்று; உயிரேயாம். இறந்தோர் பலருடைய மூளையால் நீயாகவே நிரும்பித்துக்கொண்ட கவற்றாற் காரியமே யில்லை. மார்பைப் பிளந்து நுரையீரலிலுள்ள சூடான உதிரத்தைப் பருகிப் பகைபைத்தெறும் பயங்கரமான பாணங்களைக் கைப்பிடி.

துச்சா:—அடா நீசா! ராசூலாதமா! யாரடா நீ?—இவ்வண்ணர் தாரதம்மியமில்லாமல் என்னென்னவோ பிதற்றிக்கொண்டு வரம்புகடந்து பேசுகின்றாய்? நீண்ட உனது புயங்களை அங்கு மிங்கும் அலைத்தலால் நான் பயப்படுவேனென்று நினைத்தாயோ? ஒரு வேளை நின்தாயினியற்கையைப் பெற்று அரக்கர் தன் மையாற் கொழுத்திருப்பாயாயின், இதோபார்— நான் உனக்குத்தாழ்ந்தவனல்லன். (தோள்களைத்

தட்டிக்கொண்டு) என்னைக் காலருத்திர நென்றறி.
அரக்கர் கிடக்க; அவரினுங் கொடியம் யாம். இதனை
நன்றாயறிந்து கொண்டு, உடம்பில் நினைவோடு நாக்கை
வரம்பில் நிறுத்திப் பேசு.

கலோ:—சிவ சிவ! அரக்கரெங்கே—நீவிரெங்கே!

(விருத்தப்)

“அந்தவுரை மிகமெய்யாம் நுக்கொடுமை
யெவர்க்குண்டவ்வரக்க ரென்றுஞ்
சிந்தனையில் விரகெண்ணூர் செருமுசுத்தில்
வஞ்சமுஞ் செய்யா ரையா
வெந்திறல்கூர் தணைவருக்கு விடமருத்தார்
நிரைகசமுலில் வீழ்ச் சொல்வார்
உந்துபுண லிடைப்புணையா ரோரூரி
விருப்பசுற்று ருரையுந் தப்பா.”

“செழுநதழல்வாழ் மனைக்கொளுவார் செய்க்கன்றி
கொன்றறியார் தீங்கு பூணை
ரமுந்துமனத் தழுக்குற ரச்சமுமற்
றருளின் நிப் பொய்ச்சு தாடார்
கொழுந்தியரைத துக்லுரியார் கொங்கான
மடைவித்துக் கொல்ல வெண்ணை
ரெழுந்தமரின் முதுகிடா ரிவையெல்லா
மடிகளுக்கே யேற்ப வாமே.”

தூரியே:—அடா! நீ யென்ன — தூதனாகத்தானே வந்
தாய்? போருக்கன்றே? இவையெல்லா முனக்

கேன் ? எம் மறுமொழியைப் பெற்றுக் கொண்டு புறப் படு. தூதனாகையால் உன்னைக்கொல்வது தரும மன்று.

சடோ:—என்ன என்ன ? கேவலம் தூதனென்று என்னை அலட்சியஞ் செய்கின்றனையா ? தூதனை நான் ? போதும் போதும். வாய்ச்சொல்லாற்பயனில்லை. நீவிர் ஆனை வரும் லன்றுசோந்து நாம் திறமையைக் காட்டும் பாடப்போம். என்னையும் அபிமன்யுவென்று நினைத்தாயோ ? அநாயினுமென்?—மற்றொரு வில்லைக் கைப்பிடிக்கு மத்துணைப் பொழுதுகூடக் கொடா தொழிந்தீர் ! இது எந்த காதத்திரியதருமமோ ? மேலும் அறநெருவன் — நீவிர் பலர். அதுபோகட்டும் நெடுநாளாக எனக்கொரு குழையுண்டு. அஃதென்ன வென்றால், உலக முழுதும் என்னை மிக்க வலிபுடையவனென்று கூறுகிறது, அதனைப் பரிசீலித்துப் பார்க்க வேண்டு மென்பதே. அதற்கேற்ற தருணம் வாய்த்தது. யமலோகத்தைக் காணவேண்டுமென்னும் ஆசையுள்ளவர்கள் என்னெதிரெழுந்து வரலாம். (இதழைக் கடித்துப் புயங்களைத் தட்டிக்கொண்டு டுத்த சன்னததாய் நிற்கிறான்)

திருத்த:—பிள்ளாய் கடோற்கசா ! கோபங்கொள்ளாதே. அவர்கள் வார்த்தை உனக்கேன் ? என் சொற்படி நீ தூதனாகவே யிருப்பாயாக. அதனாலொன்றுந் தாழ் வில்லை.

தூத கடோற்கசம்

கடோ:—(சிறிது கோபந்தணிந்து) மூதாதையே ! என் சினம் அளவுகடந்துளது. ஆயினும், துஞ்சொல்லை மீறாமல் தூதனாகவே யிருக்கிறேன். இறைவனான கண்ணனிடம் என்ன வென்று விஞ்ஞாபனஞ் செய்வது ?

துரியோ:--என்ன—விஞ்ஞாபனமா—அவனுக்கா—நான்சொன்னேனென் நிவ்வாறு சொல்: “வினாக வாதத்தைகளைச் செலவழிக்கவேண்டாம். உன்னாண்மை யெம்மிடம் பலியாது. சொற்களை வளர்ப்பதில் எனக்கு விருப்பமில்லை. வெண்கொற்றகச்சடை நிழற்ற அரசருடன் நான் புறப்பட்டுவிட்டேன். நீ அங்கேயே பாண்டவருடனே யிரு. உன் மொழிகளுக்கு நேரான மறுமொழியை யென்னம்புகள் தரப் பெறவாய்.”

கடோ:—மூதாதையே ! கட்டளையாயிற் புறப்படுகிறேன்.

திருத:—குழந்தாய் ! நல்லது. உகமே சென்று வா.

கடோ:—(சிறிது தூரம் போய்த் திரும்பி) இதுவே கண்ணனது கடைசி வார்த்தை. நன்றாய்ச் செவிசாய்த்துக்கேள்: “தருமத்தைக் கடைப்பிடி. சுற்றத்தாரிடத்தன்புடையவனா யிரு. மனத்திற் கிசைந்தவற்றை விரைவில் முடித்துக்கொள். நின்றாலுற்ற யமன் அருச்சுனன் வடிவங் கொண்டு நாளைக் கடுரவனுதயத்தோடு தோன்றுவன்.”

(எல்லாரும் புறப்படுகிறார்கள்)

தூத கடோற்கசம் முற்றும்.

அரும்பதவுரை முதலியன.

பக்கம் 1.

“பிடியதன்.....இறையே” தேவாரம், திருவலிவலம்.

மூன்று லோகமும்.....ஆள்வனே : இது ஸம்ஸ்கிருத மூல லோகத்தின் மொழிபெயர்ப்பு. ‘சூத்திரதானும், நன்மைகள் நாடி என்று புரிவோனும் ஆகிய ஈசன் எம்மை ஆள்வன்’ என முடிக்க. மேலு மாயையின் முடி — தன்னிடத்துப் பொருந்திய மாயையினால் மறைத்த. (மாயையினால் மறைத்தல் நாடகத்தில் திரையிடுவதற்கு ஒப்புமை) தொடர் தூயவர் — தன்னை உபாசிக்கின்ற பெரியோர். ஆன்ற — கல்வி கேள்விகள் நிரம்பிய. தான என்று—நானே மேற்கொண்டு. புரிதல்—செய்தல்.

.உவகை- -சந்தோஷம்.

பக்கம் 2

ஸம் சப்தகர்—நன்றாகச் சபதஞ் செய்வார் = பார்த்தொடங்குமுன்னமே பலவகைச் சபதஞ் செய்து, நின் அள்வாதே நடத்திக் காட்டும் வீரர். இவர் 12, 13-ம் நாட்பிரபாங்களில் அருச்சுனனை அழைக்க நின்றனவையே அழை

த்துச்சென்று அவனுடன் பெரும்போர் செய்து
மாண்டனர்.

வதம்—கொல்லுதல்.

சினம்—கோபம்.

விரகு—சுநதிரம்.

தீச்செயல்—கெட்ட காரியம்.

வெருண்டு—பயந்து.

பக்கம் 3.

சாதனை—எடுத்த காரியத்தை ஊக்கத்துடன் முடித்தல்.

கௌரவர்—சூருவமிசத்திற் பிறந்தவர்; துரியோதனாதிபர்,

பிதாமகன்—பாட்டன்; இங்கே தேவேந்திரனைக் குறிக்கின்

றது; 'பிதாமகனுடைய துடையின்மீது ஏற்றினார்'
என்பதற்கு, 'சுவர்க்கத்திற்கு அனுப்பினார்' (கொன்
று) என்பது கருத்து.

சதாசாரம்—நல்லொழுக்கம்.

இசைத்தவன்—சொன்னவன்.

பக்கம் 4.

தாயத்தார்—நாயாதிகள்.

(அகவல்)

செயிர் அறு—குற்றமற்ற. புதல்வனை—புத்திரனாகிய அபி
மன்புவை. நனி—மிகவும். செரு—புத்தம். முரு
கன்—சுப்பிரமணியக்கடவுள். மருகன்—சகோதரிமகன்.
காண்டிலம்—அருச்சுன்னனுடைய வில். உருத்திரன்
என்ன—அழித்தற்கடவுளாகிய ருத்திரனைப் போல.
உருத்து—கோபித்து. வான்பழி—பெரியபழி.

அசகாயசூரன்—பிறருதவி வேண்டாத சூரன்:
ஏகினை—போராய்.

பக்கம் 5.

வது—மணமகள்.

கைம்மையுதவுதல்—அமங்கிலியாகச் செய்தல்.

பக்கம் 6.

இத்தருணம்—இந்தச் சமயம்.

வேடம்—வேஷம்.

தனஞ்சயன்—அருச்சுனன்.

அபகாரம்—தீமை.

பக்கம் 7.

மதீதான்மத்தன்—மிக்க மதங்கொண்டவன்.

வலி—பலம்.

காண்டவன்—காண்டவத்தையுடையவன்; அருச்சுனன்.

பக்கம் 8.

சமரபூமி—போர்க்களம்.

கவர்தல்—கைக்கொள்ளுதல்.

ஈமமேற்றுதல்—சினையில்வைத்துத் தகனம்பண்ணுதல்.

பக்கம் 9.

வதஸன்—குழந்தை.

மதுசூதனன்—கிருஷ்ணன்.

வாளி—அம்பு.

வீடுமன்—பிஷ்மன்.

வியத்தல்—ஆச்சரியப்படுதல்.

பக்கம் 10.

ஶீவொழ்வோன்—சிரஞ்சீவி.

ஆயுஷ்மந்தன்—நீண்ட ஆயுளுடையவன்.

பற்று—அன்பு.

மாதூலன்—மாமன்.

பக்கம் 12, 13.

(விருத்தம்)

மன்னு—நிலைபெற்ற. அமர்—புத்தம். மாண்பு ஆர்மைந்
தன்—மாட்சிமை பொருந்திய மகன். கொல் நுதி
கொள்—பகைவரைக் கொல்லத்தக்க கூர்மைகொண்ட;
'கொன்' எனப் பிரித்து 'அச்சம்' எனப் பொருள்கொள்
ளுதலும் ஒன்று. அந்தோ—ஐயோ. உன்னில்—
யோசிக்கமுமிடத்து.

பக்கம் 14.

ஸ்வேச்சாமரணம்—தான் வேண்டும்போது சாதல்.

ஜிதேந்திரியன்—இந்திரியங்களை வென்றவன்.

முதுவேனிற் பருவம்—ஆனி, ஆடி மாதங்கள்.

கதிரவன்—சூரியன்.

பக்கம் 15.

தநயன்—புத்திரன்.

மறம்—வீரம்.

பக்கம் 16.

ஸாகஸம்—நினைத்தவற்றை ஆராயாது தைரியத்துடன்
செய்தல்.

அத்தன்—பிதா.

சிவாதகவசர்—பகைவரால் அழிக்கமுடியாத கவசந்தரித்த
மூன்றுகோடி அசுரர்.

அவியுணவு—அக்கினியில் ஓமம்பண்ணும் பொருள்.

பிணித்து—கட்டி.

விஞ்சையன்—வித்தியாதரன்.

பக்கம் 17.

பேதை—அ.யில்லாதவன்.

அர்த்தாதன்—தேர்ச்சண்டையில் முழுத்தேர்ச்சி பெறு
தவன்.

மகாரதன்—தேர்ச்சண்டையில் முழுத்தேர்ச்சி பெற்றவன்.

பக்கம் 18.

மரபு—லமிசம்.

தொனி—சத்தம்.

படகம்—ஒருவகை வாத்தியம்.

தாழ்த்து—தாமதித்து.

பக்கம் 19.

மடிந்த—இறந்த.

அரற்றுதல்—வாய்விட்டழுதல்.

வஞ்சினம்—சபதம்.

உழைச்சனங்கள்—உடனிருக்கும் ஆட்கள்.

பங்கம்—கேடு.

பக்கம் 20.

வியூகம்—படைவகுப்பு.

சதுரங்க சைனியம்—தேர், யானை, குதிரை, காலாள் என்
னும் நால்வகைப் படை.

பக்கம் 21.

சிரம்—தலை.

சௌபத்திரன்—சுபத்திரை புதல்வன்; அபிமன்யு.

நேமியங்கையன்—சக்கரத்தைக் கையிலேந்தியவன்.

பாசறை—பாடிவீடு; யுத்தஞ்செய்யும் அரசர் தங்குமிடம்.

பக்கம் 22.

(கலி வெண்பா)

பேய்—பூதனை. நும்பால். — உம்மிடத்தில். ஓரும் — அசை. 'நும்பால் தூதுவந்தேன்' என முடிக்க. 'தன்' என்றது, துரியோதனன். நான் னலர் — பகைவர். போதன் — ஞானமுடையவன்; இங்கே இகழ்ச்சிக் குறிப்பு; ஞானமில்லாதவன் என்பது கருத்து. துரியில் — குற்றமில்லாத; இதுவும் இகழ்ச்சியே. சுயோதனன்—துரியோதனன். வருக வீங்கு — ஈங்கு வருக. குதுகலம் = குதூகலம் — சந்தோஷம். வழங்கு மாற்றம் — சொல்லிய வார்த்தை. எதுகொல்: கொல் — அசைநிலை. இங்குள்ளேன் —இதோ இருக்கிறேன்.

போற்றுதல் — துதித்தல்.

பக்கம் 23.

நான்முகன்—பிரமன்.

வாணீவல்லபன்—நாமகள் தலைவன்; பிரமன்.

மூதாதை—பாட்டன்.

சூரவர்—பெரியோர்.

இறைஞ்சுதல்—வணங்குதல்.

வருதி—வருவாயாக

ஸௌமியர்—சாந்தமுள்ளவர்.

மனோகரம்—மனத்தைக் கவருவது.

பக்கம் 25.

காண்டலி—காண்டல வத்தையுடையவன்; அருச்சுனன்.

நகை—சிரிப்பு.

சூழ்ச்சி—ஆலோசனை.

ஆடவர்—ஆண்பிள்ளைகள்.

பக்கம் 26.

கூத்திரியாவமானி—அரசரை அவமதிப்பவன்.

முடி—கிரீடம்.

நரபசு—மனிதவிலங்கு; மிருகத்தன்மையுடைய மனிதன்.

பக்கம் 27.

ஸம்பதபிமானம்—செல்வத்தை விரும்புதல்.

கனயை—பெறுதற்குரிய பேறு பெற்றவன்.

பிரபு—தலைவன்.

எண்ணிறந்த—கணக்கற்ற.

பற்குனன்—அருச்சுனன்.

பக்கம் 28.

வக்கிரசனி—இராசினோற்றம் போய்க்கொண்டிருக்கும் பொ

முதே பின்னிராசிக்குத் திரும்பிவந்த சனி; இவன்

கேடு செய்வனென்பது சோதிட நூல் மரபு.

கவறு—சூதாடு கருவி.

நிருமித்தல்—உண்டாக்குதல்.

இறந்தவர் மூளையால் கவறு நிருமித்த வரலாறு:—தூரியோ
தனன், சகுனியும் அவன் சகோதரருமாகிய நூற்

றெண்மருடைய பலத்தைக் கண்டு பொறாமை கொண்
டவனாய் அவர்களை அழிக்க நினைத்து, வஞ்சனை
யால் ஓரிடத்தில் விருந்துக்கழைத்து அவ்விடத்
திலேயே அவர்களெல்லோரையும் சிறைப்படுத்திச்
சிறிது உணவுமாத்திரம் கொடுத்து வந்தான். அதனால்
அவர்களெல்லோரும் உணவில்லாமல் வருந்தி, ஒவ்
வொருவராக இறக்க நேரிட, அவ் வஞ்சனையை
அழிந்து அவர்கள் ஒன்றுகூடி யோசித்து, மிகவும்
புத்திசாலியான சகுனிக்குத் தங்கள் உணவுகளையுங்
கொடுத்துப் பிழைக்கச் செய்து, கௌரவ குலத்தை
அழிப்பதற்கு யுக்தி கூறி வரமுங்கொடுத்து அவனை
வைத்துவிட்டு, மற்ற 107 பேரும் பட்டினிகிடந்து
மாண்டுபோனார்கள். அவ்வாறு இறந்தவர்களின்
மூளை நரம்புகளைக்கொண்டு சகுனி ஒரு சூதாடுகருவி
செய்து வைத்துக்கொண்டான்—என்பதாம். (இதற்கு
வேறு விருத்தாந்தம் கூறுவாருமுளர்.)

பின்னர், துரியோதனன், இச்சகுனி யொருவனாலே தங்களை
ஒன்றுஞ் செய்யமுடியா தென்று எண்ணிச் சிறை
யினின்றும் இவனை விட்டுவிட, அதன்மேல் இவன்
'பகையாளி குடியை உறவாடிக் கொடு' என்பதைக்
பு
கடைபிடித்துக் கௌரவர்களுடன் உறவாயிருந்து,
அச்சூதாடு கருவியையும் வரத்தையுங் கொண்டு
சூதாடி வென்று, தாயாதிப் பகையை மூட்டி வேரோடு
அழித்தான்.

உதிரம்—இரத்தம்.

பருகுதல்—குடித்தல்.

தெறுதல்—கொல்லுதல்.

தாரதம்மியம்—ஏற்றத்தாழ்வு.

பக்கம் 29.

(விருத்தம்.)

[இக்கவியிரண்டும் வில்லிபாரதத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்டவை (பதினமூன்றாம் போர். செய். 239, 240.) இவற்றின் முதலிலும் அறுதியிலும் இவ்விடத்திற் கேற்பச் செய்யுள் மாற்றப்பட்டன.] செருமுனை—போர் செய்யுமிடம். வெம் திறல் கூர் ஸ்ரீணவா—விரும்பத் தக்க பலம் மிகுந்த சகோதரா. அருக்துதல்—உண்பித்தல். நிரைக்கழு—வரிசையாக நாட்டிய கழுமரம். உந்துபுனல்—தள்ளிக்கொண்டு போகும் நீர். அழுக்கு—பொறுமை. அடிகள்—பெரியோர்; ஈண்டு இகழ்ச்சிக் குழப்பு.

பக்கம் 30.

இதழ்—உதடு.

புத்த சன்னததம்—போர் தொடங்க நின்றல்.

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
2.	6.	அரக்கரை	அரசரை.
32.	10.	என்று	ஏன்று.

